

Чудовище си ти, чудовищно дете,
на престжплението и позора,
но дебномъ тебе сж родили тѣ,
далеко и на сатана отъ взора,
родили гнжсь и срамъ. . .

(„Чудовище“)

Проклетъ, жена, часътъ, когато жадна плътъ
внезапно те съзрѣхъ въ мъглата на молитвитѣ. . .

(„Проклятие“).

Изобщо, у Бодлера Яворовъ открива сродни
черти — и тѣ сж въ философията на песимизма
въ острото му чувство за смъртѣта и злото,
като върховни космически сили, въ философ-
ския му и нравственъ дуализъмъ („Obsession“,
„Danse macabre“, „La destruction“).

Може би и на Бодлера Яворовъ дължи
нѣщо отъ склонността си да олицетворява
отвлѣченитѣ вѣчни вселенски сили: „La Beauté“,
„L' ideal“, „La mort“; у Яворова: смъртѣта,
мисълѣта („Посвещение“), „Духътъ на въжде-
лението“, „Майчина любовъ“.

„Не искай да узнаешъ“ по настроение е
близка съ „Semper eadem“:

Cessez donc de chercher, ô belle curieuse!
Et, bien que votre voix soit douce, taisez-vous!

. . . .
Taisez-vous, ignorante! âme toujours ravie!

Plus encor que la vie
la mort nous tient souvent par les liens subtils.
Laissez, laissez mon coeur s'enivrer d'un mensonge,
plonger dans vos beaux yeux comme un beau songe
et someiller longtemps à l'ombre de vos cils.